

«Ξένον άκουσμα»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:cretazine.com

Φωτο:cretazine.com

(Νικολάου, Μητροπ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής)

Αυτό που θα μπορούσα να σας πω είναι ποιο είναι το φρόνημα της Εκκλησίας γύρω από τη ζωή, τον άνθρωπο και την προοπτική του.

Ο λόγος της Εκκλησίας πάντοτε παρουσιάζει μια ακρότητα και υπερβολή. Όπως και μια ετερότητα, δια-φορετικότητα από τη διάλεκτο της καθημερινότητας. Δεν την αγνοεί την καθημερινότητα, δεν την απορρίπτει, αλλά θέλει να την μεταμορφώσει με το πνεύμα της Βασιλείας του Θεού.

Όμως ο κόσμος του Θεού είναι πολύ διαφορετικός· είναι ένας άλλος κόσμος, είναι ο αληθινός κόσμος. Ψεύ-τικός είναι ο κόσμος της αμαρτωλής πραγματικότητάς μας. Δεν είναι ψεύτικος με την έννοια ότι δεν υπάρχει, αλλά είναι ψεύτικος ως αντίθετος με την αλήθεια. Η εποχή μας υπερτονίζει το εδώ και το τώρα, απαιτεί αποδείξεις και επιζητεί ακριβείς πληροφορίες. Έτσι μάθαμε όλοι μας. Γίναμε υπερβολικά σκεπτόμενοι και αποκλειστικά ορθολογιζόμενοι.

Αντίθετα, η Εκκλησία δίνει έμφαση στο φρόνημα, στην εσωτερική αίσθηση, στην πίστη, σε αυτό που ονο-μάζει «καρδιά και νου». Γι' αυτό και στοχεύει στην αλήθεια που γνωρίζεται με την καρδιά, ενώ η σύγχρο-νη κοσμική αντίληψη στη φυσική και χρονική πραγματικότητα που προσεγγίζεται με τις αισθήσεις, τη σκέψη, τις γνώσεις, την κατανόηση. Η Εκκλησία μιλάει για το μυστήριο του Θεού, το οποίο όμως δεν κατανοείται. Περιγράφεται μόνον και ομολογείται. Για να μας υποψιάσει παρουσιάζει την ετερότητα του πνευματικού κόσμου.

Στην εικονογραφία τα πρόσωπα δεν έχουν τη συνήθη μορφή. Έχουν στοιχεία από το ιστορικό πέρασμά τους, αλλά παραπέμπουν στην αιώνια μορφή τους. Κυριαρχούνται από υπερβατική έκφραση. Ο Τίμιος Πρόδρομος στην επίγεια πορεία του δεν κράτησε ποτέ το κομμένο κεφάλι του ούτε ήταν ψηλότερος από τα βουνά που τον περιέβαλλαν, όπως τον παρουσιάζει η βυζαντινή εικονογραφία. Το ίδιο, αν διαβάσει κανείς τα συναξάρια, δηλαδή τους βίους των αγίων, ιδίως τα μαρτυρολογία, θα συναντήσει συχνά περιγραφές που ενδεχομένως δεν συνέβησαν

ακριβώς έτσι στην πραγματικότητα. Αυτό δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι οδηγούν στην αλήθεια του Θεού, ότι ενισχύουν την ορθή πίστη.

Γενικά, η Εκκλησία περιγράφει έναν κόσμο και μία κατάσταση που μπορεί να αδυνατούμε να την φτάσουμε, αλλά προς την οποία κατατείνουμε. Εδώ φαίνεται η αξία της μοναχικής και ασκητικής παράδοσης. «Φως μεν μοναχοίς άγγελοι, φως δε κοσμικοίς μοναχική πολιτεία». Η μοναχική πολιτεία υπάρχει για να διατηρεί το απόλυτο, τον όρο σύγκρισης, το κριτήριο. Και η Εκκλησία μάς το παρουσιάζει, όχι για να το φθάσουμε, αλλά για να αποκτούμε αυτογνωσία. Ο πήχυς είναι ψηλά, όχι για να περνάμε από πάνω και να καμαρώνουμε, αλλά για να τον βλέπουμε και να ταπεινωνόμαστε. Αυτά είναι κάπως κατανοητά;

(Νικολάου, Μητροπ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Αν υπάρχει ζωή θέλω να ζήσω, σ. 106-108)